

- 2) Czy wskazana dyrektywa sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów krajowych, które umożliwiają administracji publicznej narzucenie z urzędu takich wymogów, bez dokonania oceny warunków występujących na danym obszarze, kosztów w stosunku do racjonalnie możliwych do przewidzenia korzyści, możliwych lub prawdopodobnych szkód ubocznych oraz skutków w odniesieniu do zdrowia i bezpieczeństwa publicznego oraz czasu niezbędnego dla ich realizacji;
- 3) Czy, uwzględniając wyjątkową sytuację występującą na obszarze o szczególnym narodowym znaczeniu w Priolo, wskazana dyrektywa sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów krajowych, które umożliwiają administracji publicznej narzucenie z urzędu wymogów takich jak warunki zezwolenia na zgodne z prawem wykorzystanie terenów, które nie są bezpośrednio związane z rekultywacją, w zakresie w jakim tereny te zostały już poddane rekultywacji lub nie są zanieczyszczone, znajdujących się na obszarze o szczególnym narodowym znaczeniu w Priolo.
- 2) Czy wskazana dyrektywa sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów krajowych, które umożliwiają administracji publicznej narzucenie z urzędu takich wymogów, bez dokonania oceny warunków występujących na danym obszarze, kosztów w stosunku do racjonalnie możliwych do przewidzenia korzyści, możliwych lub prawdopodobnych szkód ubocznych oraz skutków w odniesieniu do zdrowia i bezpieczeństwa publicznego oraz czasu niezbędnego dla ich realizacji;
- 3) Czy, uwzględniając wyjątkową sytuację występującą na obszarze o szczególnym narodowym znaczeniu w Priolo, wskazana dyrektywa sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów krajowych, które umożliwiają administracji publicznej narzucenie z urzędu wymogów takich jak warunki zezwolenia na zgodne z prawem wykorzystanie terenów, które nie są bezpośrednio związane z rekultywacją, w zakresie w jakim tereny te zostały już poddane rekultywacji lub nie są zanieczyszczone, znajdujących się na obszarze o szczególnym narodowym znaczeniu w Priolo.

(¹) Dz.U. L 143, s. 56.

(¹) Dz.U. L 143, s. 56.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia (Włochy) w dniu 21 sierpnia 2008 r. — ENI SpA przeciwko Ministero Ambiente e tutela del territorio e del mare i inni

(Sprawa C-380/08)

(2008/C 301/28)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: ENI SpA

Strona pozwana: Ministero Ambiente e Tutela del Territorio e del Mare i inni

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wspólnotowa dyrektywa w sprawie odszkodowania za szkody wyrządzone w środowisku naturalnym (dyrektywa 2004/35/WE (¹) z dnia 21 kwietnia 2004 r., w szczególności art. 7 i cytowany w nim załącznik II) sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów krajowych, które umożliwiają administracji publicznej narzucenie jako „racjonalnych środków zaradczych” działań w zakresie matryc środowiskowych (które obejmują w niniejszym przypadku, „fizyczne odgraniczenie” wód gruntowych na całej długości brzegu morskiego), które różnią się od środków przyjętych wcześniej w wyniku przeprowadzonego na zasadach kontradyktoryjnych dochodzenia, zatwierdzonych, wykonanych i będących w toku;

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 22 sierpnia 2008 r. — Car Trim GmbH przeciwko KeySafety Systems SRL

(Sprawa C-381/08)

(2008/C 301/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Car Trim GmbH

Strona pozwana: KeySafety Systems SRL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 pkt 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 44/2001 w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (¹) należy interpretować w ten sposób, że umowy dostawy towarów, które mają być wytworzone bądź wyprodukowane, niezależnie od określenia przez zamawiającego wymogów dotyczących pozyskania, obróbki i dostawy produkowanych przedmiotów, łącznie z zapewnieniem jakości produkcji, rzetelności dostawy oraz sprawnej formalnej realizacji zlecenia, należy uznać za sprzedaż rzeczy ruchomych (tiret pierwsze), a nie za świadczenie usług (tiret drugie)? Jakie kryteria decydują o tym rozróżnieniu?

2) Jeżeli należy uznać, że jest to sprzedaż rzeczy ruchomych: Czy w przypadku sprzedaży z wysyłką miejscem, w którym sprzedane rzeczy zgodnie z umową zostały dostarczone albo miały zostać dostarczone, jest miejsce faktycznego wydania rzeczy kupującemu, czy też miejsce, w którym te rzeczy zostały wydane pierwszemu przewoźnikowi w celu przekazania ich kupującemu?

(¹) Dz.U. L 12, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 25 sierpnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-383/08)

(2008/C 301/30)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: L. Pignataro, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Włoska, przyjmując przepisy zarządzenia ministerialnego z dnia 26 sierpnia 2005 r. zmienionego ostatnio zarządzeniem z dnia 17 grudnia 2007 r., wprowadzające obowiązek oznaczenia państwa pochodzenia mięsa drobiowego wymienionego w art. 3 ust. 1 tego zarządzenia, uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 3 ust. 1 pkt 8 i art. 18 ust. 2 dyrektywy 2000/13/WE (¹) w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych w związku z art. 5 ust. 3 lit. e) i art. 5 ust. 4 rozporządzenia (EWG) nr 1906/90 (²) w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do drobiu do dnia 30 czerwca 2008 r., a od dnia 1 lipca 2008 r., w związku z art. 5 ust. 4 lit. e) i art. 5 ust. 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 543/2008 (³);

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że obowiązek oznaczenia pochodzenia mięsa drobiowego pochodzącego z innych państw członkowskich ustanowiony w zarządzeniu z dnia 26 sierpnia 2005 r., zmienionym ostatnio zarządzeniem z dnia 17 grudnia 2007 r., jest

sprzeczny z art. 3 ust. 1 pkt 8 i art. 18 ust. 2 dyrektywy 2000/13/WE w związku z art. 5 ust. 3 lit. e) i art. 5 ust. 4 rozporządzenia nr 1906/90 do dnia 30 czerwca 2008 r., a od dnia 1 lipca 2008 r., w związku z art. 5 ust. 4 lit. e) i art. 5 ust. 5 rozporządzenia nr 543/2008. Rząd włoski twierdzi, że obowiązek ten został wprowadzony w wyniku pojawienia się ognisk ptasiej grypy w państwach trzecich w celu zapewnienia prześledzenia pochodzenia mięsa.

Komisja uważa, że obowiązek ten jest sprzeczny z art. 3 ust. 1 pkt 8 dyrektywy 2000/13/WE. Przepis ten ustanawia bowiem w jasny sposób, w odniesieniu do środków spożywczych w ogóle, że dane odnoszące się do źródła lub pochodzenia, powinny znaleźć się na etykiecie, wyłącznie w przypadku gdy w braku takich danych konsument mógłby błędnie uznać, że dany produkt spożywczy ma określone źródło lub pochodzenie. Prawodawca wspólnotowy nie uważa zatem, oznaczenia pochodzenia za informację konieczną dla konsumenta w sposób ogólny i bezwzględny, ale wyłącznie wówczas gdy jego brak może wprowadzić konsumenta w błąd.

Rząd włoski jest zobowiązany wykazać, że obowiązek oznaczenia pochodzenia drobiu pochodzącego z innych państw członkowskich ustanowiony w omawianym zarządzeniu ma rzeczywiste znaczenie w odniesieniu do mięsa drobiowego i że brak takiego oznaczenia stwarza ryzyko wprowadzenia konsumenta w błąd. Komisja uważa, że w rzeczywistości, rząd włoski nie przedstawił żadnego dowodu mogącego wykazać, że istnieje ryzyko wprowadzenia włoskiego konsumenta w błąd w odniesieniu do źródła lub pochodzenia mięsa drobiowego w braku oznaczenia pochodzenia.

Okoliczności związane z zagrożeniem ptasią grypą nie wyjaśniają dlaczego brak oznaczenia pochodzenia mógłby wprowadzić konsumenta w błąd i spowodować, że uzna on, iż mięso drobiowe ma określone pochodzenie. Sam fakt, że przeciętny konsument przywiązuje wagę do pochodzenia produktu nie oznacza, że zostanie on wprowadzony w błąd co do jego faktycznego pochodzenia w przypadku braku oznaczenia w tym względzie. Oznaczałoby to, że konsument przypisuje z góry określone pochodzenie mięsu drobiowemu, co w żaden sposób nie zostało wykazane przez rząd włoski. Należy ponadto zauważyć, że kwestie z zakresu zdrowia zwierząt nie mogą być oceniane przez konsumenta, który nie posiada wiedzy koniecznej dla dokonania oceny ryzyka na podstawie oznaczenia pochodzenia.

Ponadto rzezone przepisy zarządzenia nie są uzasadnione względami ochrony zdrowia publicznego w rozumieniu art. 18 ust. 2 dyrektywy 2000/13/WE, które zostały jednak przywołane przez rząd włoski w celu uzasadnienia dodatkowego obowiązku w zakresie etykietowania. Wspólnota w ramach zwalczania ptasiej grypy przyjęła szeroką gamę środków mających zagwarantować, że wyłącznie zdrowe mięso drobiowe może zostać wprowadzone do Wspólnoty i dopuszczone w niej do sprzedaży.